

Mægling. Hvis denne Institution oprettes administrativt, vil den ene af Parterne absolut være i Stand til pure at afvise en Mæglingsinstitution, hvis Sammensætning ikke maatte passe Menighedsraadene, men i det Øjeblik vi fastslaaer i Loven, at en saadan Mægling skal finde Sted, og at Mæglingsinstitutionen skal være sammensat paa den og den Maade, vil Afvisning af Mæglingen ikke kunne finde Sted. Derfor tror jeg, at den højtærede Kirkeminister staaer stærkere, og at Kirkeministeriets Gennemførelse af Loven har bedre Udsigt til at naa sit Maal, hvis det er lovbestemt, at et saadant Udvalg skal være til Stede, end naar det oprettes administrativt. Kirkeministeriet vil absolut staa svagere paa den af den højtærede Kirkeminister nævnte Maade, end hvis man vedtager den Affattelse af Lovforslaget, som er foreslaaet af Flertallet. Jeg skal derfor endnu en Gang anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme for det af Flertallet stillede Ændringsforslag.

Kirkeministeren (Dahl): Med Hensyn til det sidste Punktum skal jeg gøre opmærksom paa, at Bortforpagtning for 1 Aar ad Gangen ogsaa bliver tilladt, selv om dette Ændringsforslag bliver til Lov. Der staaer jo i Ændringsforslaget kun dette: kan Jorderne bortforpagtes for indtil 8 Aar ad Gangen. Der staaer ikke, at de skal bortforpagtes for 8 Aar ad Gangen eller for et andet Aaremaal. De kan altsaa ogsaa bortforpagtes for 1 Aar. Hvis man deraf vilde tage Anledning til at tro, at Kirkeministeriet altid kun vil bortforpagte for 1 Aar ad Gangen, hvilket i øvrigt i mange Tilfælde vilde være uheldigt, vil jeg gøre opmærksom paa, at dette naturligvis ikke vil være Tilfældet; det vil afhænge af mange forskellige Forhold. Kirkeministeriet vil gøre alt, hvad der staaer i dets Magt — naar den høje Rigsdag ikke mener at kunne vedtage en bedre Lov end den, vi har i Øjeblikket —, for at administrere den daarlige Lov, vi har, saa godt som muligt for alle Parter. Men at der bliver store Vanskeligheder, er en given Ting.

Om det første Punktum vil jeg sige, at det ogsaa i Realiteten er daarligt affattet, idet det hedder: „Kan Enighed imellem Parterne ikke opnaas, gøres Sagen til Genstand for Mægling af et Udvalg bestaaende af“ . . . de og de Medlemmer. Men det maa da være paa Anmodning af en af Parterne; det er da vel ikke Meningen, at der skal være Mægling, hvis en af Parterne ikke ønsker det? I saa Fald skulde det være tilføjet i

Lovforslaget. Jeg vil hellere være fri for at have en saadan tvungen Mægling fastslaaet ved Lov og vil hellere se, hvor vidt man kan komme med den bestaaende Lov.

Ordføreren (Jessen Christensen): Jeg er fuldstændig enig med den højtærede Minister i, at saaledes som 2det Punktum bliver affattet efter Ændringsforslaget, vil Bortforpagtning af Præstegaardsjord ogsaa kunne finde Sted for 1 Aar ad Gangen. Vi har en hel Række Præstegaarde dernede, der paa Forhaand bortforpagter for 1 Aar ad Gangen; det er særlig i Marskegne og i Egne, hvor Præstegaardsjorden væsentlig bestaar af Enge og Græs jord. Herved opnaas netop den bedste Pris for den Jord, her er Tale om. Det er for at forhindre, at saadan Bortforpagtning ikke skulde kunne finde Sted i Fremtiden, at Flertallet mener det rigtigst at sige: „indtil 8 Aar“.

Det glædede mig i høj Grad at høre den højtærede Minister udtale, at det ikke er Ministerens Mening at administrere Loven paa den Maade, at Bortforpagtning kun kan finde Sted for 1 Aar ad Gangen, men at Ministeriet har sin Opmærksomhed henvendt paa, at saadanne Bortforpagtninger ikke er heldige for en god Udnyttelse af Jorden og for at opretholde Præstegaardsjorderne i de sønderjydske Landsdele i en saadan Kulturtilstand, som det fra alle Sider maa anses for ønskeligt, at de holdes i. Men naar den højtærede Minister taler om den daarlige Lov af 1922, vil jeg gerne sige, at Loven af 1922 er, som den kan blive i Betragtning af de retlige Forhold dernede, og at det netop gælder om, at vi fra alle Sider søger Udvej til at administrere Loven paa Grundlag af disse retlige Forhold paa den for alle Parter bedste og lempeligste Maade.

Hvad det angaar, at det ikke i Ændringsforslaget er fastslaaet, af hvem Mæglingen skal fremkaldes, har jeg anset det for en selvfølgelig Sag, at det maa være Ministeriet, der foranlediger den, idet det er Ministeriet, som ikke kan faa gennemført den Udstykning, som Ministeriet ifølge Loven af 1922 er forpligtet til at opfordre Menighedsraadene til at søge gennemført. Jeg kan derfor ikke ret vel tænke mig, at Mæglingsudvalget skal sættes i Bevægelse af nogen anden end Ministeriet, der ikke mener at kunne naa et Resultat uden ad denne Vej; det forsøger endnu en Gang gennem Mægling at naa det Resultat, man fra Ministeriets Side som Følge af Kravet om, at Jorden skal udbydes til Afhændelse, maa søge at naa.